

[Aksel Larsen.]

fået nedfældet i forligsmandens forslag, og jammeren over konfliktens muligt skadelige følger for eksportindustrien skal jo kun dække over erkendelsen af, at nogle få ugers konflikt skal bidrage til at bringe de halsstarrige arbejdsgivere meget betydelige tab. Der er råd til at yde mere, end arbejdsgiverne og forligsmanden har tilbudt, og der er ikke råd til, Danmark har ikke råd til, fortsat at tolerere så lave lønninger, som navnlig mange arbejdsmænd hidtil har måttet opretholde deres og deres families tilværelse for.

Det er oven i købet sådan, at mange — måske de allerfleste — arbejdsgivere, ville være villige til at give yderligere indrømmelser. Det er fremgået af forhandlingerne mellem underorganisationerne, som i de fleste tilfælde kun strandede, fordi Arbejdsgiverforeningens stormægtige med hr. Heineke i spidsen forbød det eller endog annullerede allerede truffne aftaler om lønforhøjelser.

Jeg henviser som eksempel til det, der skete i oliegruppen, hvor Arbejdsgiverforeningen i fjor forbød at give 35 kr.s lønforhøjelse til oliechaufførerne, og jeg henviser til det, der skete i mandags, da søfolkene var villige til at opretholde skibstrafikken til Bornholm og Dampskibsselskabet af 1866 var meget villig til i den anledning at give søfolkene 50 kr. mere om måneden i løn, et uhyre beskedent beløb. Hvad gjorde Arbejdsgiverforeningen? Den forbød det. Det varer nok ikke længe, før aviserne vil begynde at skrive om det skandaløse i, at søfolkene blokerer Bornholm, og jeg tænker, at det vil komme i gang, efter at det ærede medlem hr. Poul Sørensen har sagt det fra denne talerstol, skønt det ærede medlem meget godt ved, at det er Arbejdsgiverforeningen, der med djævelens vold og magt vil have standset skibsfarten på Bornholm.

Situationen og dens muligheder illustreres i øvrigt tydeligt derved, at netop i de to fag, hvor arbejderne — trods kompetent forsamling — forkastede, blev mæglingforslaget vedtaget med størst, ja, nærmest overvældende majoritet af arbejderne. Arbejdsgiverne var tilfredse, arbejderne havde grund til at være det modsatte.

Som sagt, samfundet er ikke i fare, og industriens økonomi heller ikke, og når Arbejdsgiverforeningens hårde kerne kommer til fornuft eller bliver bragt til fornuft, vil der ved forhandlinger kunne fremskaffes adskilligt bedre forslag end de forkastede. Indtil da må konflikten gå sin gang, så meget mere som det åbenbart er det eneste middel, der kan bringe fornuft ind i visse hoveder. Det var virkelig interessant at høre forslagsstillernes ærede ordfører tale om samfundets tarv og om, at sagesløse borgere ikke bør lide under en arbejdskonflikt. Jeg synes, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen — nej, undskyld, jeg forvekslede de to ærede medlemmer, det var ikke med min gode vilje — jeg synes, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen skulle sige dette til Arbejdsgiverforeningens hovedbestyrelse — forbindelserne dertil er formodentlig i orden.

Det er også interessant, omend lidt lavkomisk, at den arbejdsgivervenlige presse i serier af artikler græder tryksværteduftende tårer i anledning af, at de stakkels strejkende, som man har så stor medlidenhed med, skal forsørge deres familier for 102 kr. om ugen. De samme aviser græder ikke over, at folkepensionisterne gennemgående må klare sig for mindre. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen står her på talerstolen og har medlidenhed med de strejkende, men han har ikke medlidenhed med de arbejdsløse, selv om strejkeunderstøttelsen er nøjagtigt lige så stor som arbejdsløshedsunderstøttelsen og det ærede medlem hr. Poul Sørensen og hans parti selv har været med til her i tinget at afvise vort beskedne forslag om en engangshjælp på 125 kr. til langvarigt arbejdsløse.

Der er ingen, som skal tro, at arbejderne har taget strejkekampen for deres fornøjelses skyld, men de har forkastet og måttet forkaste mæglingforslaget, fordi det giver for lidt, og de har måttet forkaste det som protest mod den måde, Arbejdsgiverforeningen og forligsmanden har arbejdet på. Så er de naturligvis klar til at tage kampens vilkår, selv om de ikke har ønsket denne kamp. De har taget sådanne arbejdskampens vilkår før. Det er klart for enhver, at en effektiv strejke uden vaklen i geledderne meget hurtigt vil kunne fremtvinge tilbud om de forbedringer, der skal til, og